

HANGYA BOHÓCÁNAK VIGASZTALÓDÁSA

P A P J Ó Z S E F

Meghalt As, a kutyám.
Vigasztalan vagyok.
Egyetlen társam s támaszom
sivár magányomban, aki még a
szemembe nézett és követte tekintetem.
Az egyetlen, akinek még fontos voltam,
fontos a léptem, a kézmozdulatom,
más-más arcaimnak minden rándulása.

Egy szál magamtól
ne várjatok többé
vidító mutatványt,
kacajra ingerlő látványt,
se sziporkát, se csejt, se csalafintaságot.
Elhagytak az álmok, el a képzelgések:
üres zsebemből nincs mit előszednem.
Magamba roskadtan
ülök előttetek, és már nem
vigasztalni, ó jaj – vigasztalódn!

Derüljete, hahotázzatok
elesettségemem és vágjatok
jó képet esetlen bénaságomhoz

mert engem ekként is a jó szándék vezérel.
Vagy röhögjete rajtam,
fütyüljete ki, szájalom nélkül
kérjete új mutatványost
vagy mindenre kész alakoskodót!

Nekem talán a jóindulat, a ragaszkodás,
a lélekemelő elragadtatás adhat még esélyt.
Biztató tapsotok.

Szánakozástok tetézné vigasztalanságom.